

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

29. siječnja 2008.(*)

„Informacijsko društvo – Obveze pružatelja usluga – Zadržavanje i otkrivanje određenih podataka o prometu – Obveza otkrivanja – Ograničenja – Zaštita povjerljivosti elektroničkih komunikacija – Poštovanje zaštite autorskih i srodnih prava – Pravo na učinkovitu zaštitu intelektualnog vlasništva”

U predmetu C-275/06,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 234. UEZ-a koji je uputio Juzgado de lo Mercantil No 5 de Madrid (Trgovački sud br. 5 u Madridu, Španjolska), odlukom od 13. lipnja 2006. koju je Sud zaprimio 26. lipnja 2006., u postupku

Productores de Música de España (Promusicae)

protiv

Telefónica de España SAU,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: V. Skouris, predsjednik, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis i U. Løhmus, Presidents of Chambers, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský (izvjestitelj), J. Klučka, E. Levits, A. Arabadjiev i C. Toader, suci,

nezavisna odvjetnica: J. Kokott,

tajnik: M. Ferreira, glavna administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 5. lipnja 2007.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Productores de Música de España (Promusicae), R. Bercovitz Rodríguez Cano, A. González Gozalo i J. de Torres Fueyo, *abogados*,
- za Telefónica de España SAU, M. Cornejo Barranco, *procuradora*, R. García Boto i P. Cerdán López, *abogados*,
- za talijansku vladu, I. M. Braguglia, u svojstvu agenta, uz asistenciju S. Fiorentino, *avvocato dello Stato*,
- za slovensku vladu, M. Remic i U. Steblovnik, u svojstvu agenata,
- za finsku vladu, J. Heliskoski i A. Guimaraes-Purokoski, u svojstvu agenata,

- za vladu Ujedinjene Kraljevine, Z. Bryanston-Cross, u svojstvu agenta, i S. Malynicz, *barrister*,
 - za Komisiju Europskih zajednica, R. Vidal Puig i C. Docksey, u svojstvu agenata,
- saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 18. srpnja 2007.,

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje Direktive 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva na unutarnjem tržištu, a posebno elektroničke trgovine (u daljnjem tekstu: Direktiva o elektroničkoj trgovini) (SL 2000 L 178, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 39., str. 58.), Direktive 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskih i srodnih prava u informacijskom društvu (SL 2001 L 167, str. 10.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 119.), Direktive 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi zaštite prava intelektualnog vlasništva (SL 2004 L 157, str. 45., i ispravak, SL 2004 L 195, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 74.), te članka 17. stavka 2. i članka 47. Povelje o temeljnim pravima Europske unije, proglašene u Nici 7. prosinca 2000. (SL 2000 C 364, str. 1., u daljnjem tekstu: Povelja).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru spora između neprofitne organizacije Productores de Música de España (Promusicae) (u daljnjem tekstu: Promusicae), i društva Telefónica de España SAU (u daljnjem tekstu: Telefónica) u vezi s odbijanjem Telefónice da Promusicae, koja djeluje u ime svojih članova, koji su nositelji prava intelektualnog vlasništva, otkrije osobne podatke o korištenju interneta putem priključaka koje pruža Telefónica.

Pravni okvir

Međunarodno pravo

- 3 Dio III. Sporazuma o trgovinskim aspektima prava intelektualnog vlasništva (u daljnjem tekstu: Sporazum TRIPS), koji čini Prilog 1C Sporazumu o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (u daljnjem tekstu: WTO), potpisanog u Marakešu 15. travnja 1994. i odobrenog Odlukom Vijeća 94/800/EZ od 22. prosinca 1994. o sklapanju u ime Europske zajednice, s obzirom na pitanja iz njezine nadležnosti, sporazuma postignutih u Urugvajskom krugu multilateralnih pregovora (1986. – 1994.) (SL L 336, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 74., str. 3.), nosi naslov „Provedba prava intelektualnog vlasništva”. Taj dio uključuje članak 41. stavke 1. i 2. prema kojima:

„1. Članice osiguravaju da provedba postupaka navedenih u ovom dijelu bude dostupna u njihovom zakonodavstvu kako bi se omogućile učinkovite mjere protiv bilo koje povrede prava intelektualnog vlasništva obuhvaćenog ovim Sporazumom, uključujući djelotvorna pravna sredstva za sprečavanje povreda i pravna sredstva dovoljno uvjerljiva za odvratanje od budućih povreda. Ovi postupci primjenjuju se na način kojim se izbjegava stvaranje zapreka za zakonito trgovanje i pruža sigurnost od zlouporabe.

2. Postupci u vezi s ostvarivanjem prava intelektualnog vlasništva su poštteni i nepristrani. Oni nisu bespotrebno složeni ili skupi, te ne zahtijevaju nerazumne vremenske rokove ili nepotrebna odugovlačenja.”

- 4 U odjeljku 2. dijela III., „Građanskopravni i upravnopravni postupci i pravna sredstva”, članak 42. pod naslovom, „Poštteni i nepristran postupak”, predviđa:

„Članice omogućuju nositeljima prava građanskopravni sudski postupak u vezi s ostvarivanjem svakog prava intelektualnog vlasništva koje je pokriveno ovim Sporazumom [...].”

- 5 Članak 47. Sporazuma TRIPS, pod naslovom „Pravo na informaciju”, predviđa:

„Osim ako je u neskladu s ozbiljnošću povrede, članice mogu propisati da tijela sudske vlasti imaju ovlasti da nalože kršitelju da obavijesti nositelja prava o identitetu trećih osoba uključenih u proizvodnju i distribuciju robe ili usluga koje su predmet povrede kao i o njihovim distribucijskim kanalima.”

Pravo Zajednice

Odredbe koje se odnose na informacijsko društvo i zaštitu intelektualnog vlasništva, a posebno na autorska prava

– Direktiva 2000/31

- 6 Članak 1. Direktive 2000/31 navodi:

„1. Ova Direktiva ima za cilj doprinijeti pravilnom funkcioniranju unutarnjeg tržišta osiguranjem slobodnoga kretanja usluga informacijskog društva između država članica.

2. Ova Direktiva usklađuje, u mjeri potrebnoj za postizanje cilja iz stavka 1., pojedine nacionalne odredbe o uslugama informacijskog društva koje se odnose na unutarnje tržište, poslovni nastan davatelja usluga, komercijalna priopćenja, elektroničke ugovore, odgovornost posrednika, kodeks ponašanja, izvansudske nagodbe, mogućnosti tužbe i suradnju između država članica.

3. Ova Direktiva dopunjava pravo Zajednice koje se primjenjuje na usluge informacijskog društva ne dovodeći pritom u pitanje razinu zaštite, posebno zaštite javnog zdravlja i interesa potrošača, koja je utvrđena aktima Zajednice i nacionalnim zakonima kojima se ti akti provode u mjeri u kojoj to ne ograničava slobodu pružanja usluga informacijskog društva.

[...]

5. Ova Direktiva se ne odnosi na:

[...]

(b) pitanja vezana uz usluge informacijskog društva pokrivena Direktivama 95/46/EZ i 97/66/EZ;

[...]”.

7 U skladu s člankom 15. Direktive 2000/31:

„1. Države članice ne mogu nametnuti opću obavezu pružateljima usluga, da pri pružanju usluga iz članka 12., 13. i 14. prate informacije koje prenose ili pohranjuju, niti opću obavezu aktivnog traženja činjenica ili okolnosti koje ukazuju na nezakonitu aktivnost.

2. Države članice mogu utvrditi obveze za pružatelje usluga informacijskog društva da odmah obavijeste nadležna tijela o navodnim nezakonitim aktivnostima ili informacijama koje poduzimaju odnosno pružaju primatelji njihove usluge ili obvezu da nadležnim tijelima na njihov zahtjev dostave informacije koje omogućuju identifikaciju primatelja njihovih usluga s kojima imaju sporazume o pohrani informacija.”

8 Članak 18. Direktive 2000/31 predviđa:

„1. Države članice osiguravaju da mogućnosti tužbe koje su raspoložive na temelju nacionalnog prava u pogledu djelatnosti pružanja usluga informacijskog društva omogućavaju brzo usvajanje mjera, uključujući privremene mjere, za okončanje bilo kojeg navodnog prekršaja i sprečavanje svakog daljnjeg narušavanja dotičnih interesa.”

[...].

– Direktiva 2001/29

9 U skladu sa svojim člankom 1. stavkom 1. Direktiva 2001/29 se odnosi na pravnu zaštitu autorskih prava i srodnih prava u okviru unutarnjeg tržišta, s posebnim naglaskom na informacijsko društvo.

10 U skladu s člankom 8. Direktive 2001/29:

„1. Države članice moraju predvidjeti primjerene sankcije i pravna sredstva u odnosu na povrede prava i obveza određenih ovom Direktivom i poduzeti sve potrebne mjere za primjenu tih sankcija i pravnih sredstava. Tako propisane sankcije moraju biti učinkovite, proporcionalne i odvraćajuće.

2. Svaka država članica mora poduzeti potrebne mjere kako bi osigurala da nositelji prava čiji su interesi ugroženi radnjom kojom se vrši povreda na njezinom državnom području mogu podnijeti tužbu za naknadu štete i/ili zahtjev za izdavanje sudske odluke, i kada je to prikladno, zahtjev za oduzimanje materijala kojim se povređuje pravo kao i uređaja, proizvoda ili sastavnih dijelova iz članka 6. stavka 2.

3. Države članice osiguravaju nositeljima prava mogućnost podnošenja zahtjeva za izdavanje sudskog naloga protiv posrednika čije usluge koristi treća strana za povredu autorskog prava ili srodnog prava.”.

11 Članak 9. Direktive 2001/29 glasi:

„Ova Direktiva ne dovodi u pitanje osobito odredbe o patentima, žigovima, dizajnu, korisnim modelima, topografijama poluvodičkih proizvoda, izgledu slova, uvjetnom pristupu, pristupu kablju za usluge emitiranja, zaštiti nacionalnih bogatstava, zakonskim uvjetima za pohranu, o ograničenom postupanju i nepoštenom tržišnom natjecanju, poslovnoj tajni, sigurnosti, povjerljivosti, zaštiti podataka i privatnosti, pristupu javnim dokumentima, ugovornom pravu.”.

– Direktiva 2004/48

12 Članak 1. Direktive 2004/48 navodi:

„Ova Direktiva se odnosi na mjere, postupke i pravna sredstva potrebna radi osiguranja provedbe prava intelektualnog vlasništva [...]”.

13 U skladu s člankom 2. stavkom 3. Direktive 2004/48:

„3. Ova Direktiva ne utječe na:

(a) odredbe Zajednice koje uređuju materijalno pravo intelektualnog vlasništva, Direktivu 95/46/EZ, Direktivu 1999/93/EZ ili Direktivu 2000/31/EZ općenito, a posebno njezine članke 12. do 15.;

(b) međunarodne obveze država članica, a posebno Sporazum TRIPS, uključujući one koje se odnose na kaznene postupke i kazne;

(c) bilo koje nacionalne odredbe u državama članicama koje se odnose na kaznene postupke ili kazne u odnosu na povredu prava intelektualnog vlasništva.”.

14 Članak 3. Direktive 2004/48 predviđa:

„1. Države članice propisuju mjere, postupke i pravna sredstva potrebne za osiguravanje provedbe prava intelektualnog vlasništva obuhvaćenih ovom Direktivom. Te mjere, postupci i pravna sredstva moraju biti pošteni i pravični, ne smiju biti nepotrebno složeni ili skupi, ili nametati nerazumne vremenske rokove ili neopravdana odlaganja.

2. Te mjere, postupci i pravna sredstva također moraju biti učinkoviti i razmjerni i moraju odvrćati od povrede te se moraju primjenjivati na takav način da se izbjegne stvaranje zapreka zakonitoj trgovini i da se osigura zaštita protiv njihove zlouporabe.”.

15 Članak 8. Direktive 2004/48 predviđa:

„1. Države članice osiguravaju da, u okviru postupaka u vezi s povredom prava intelektualnog vlasništva i kao odgovor na opravdan i razmjerni zahtjev tužitelja, nadležna sudska tijela mogu narediti da informaciju o podrijetlu i distribucijskim

mrežama robe ili usluga koje povrjeđuju prava intelektualnog vlasništva treba pružiti počinitelj povrede i/ili bilo koja druga osoba:

- (a) za koju je utvrđeno da na komercijalnoj razini posjeduje robu koja povrjeđuje pravo;
- (b) za koju je utvrđeno da se na komercijalnoj razini koristi uslugama koje povrjeđuju pravo;
- (c) za koju je utvrđeno da na komercijalnoj razini pruža usluge koje su korištene u aktivnostima koje povrjeđuju pravo;

ili

(d) koju je osoba iz točaka (a), (b) ili (c) navela kao osobu koja je sudjelovala u proizvodnji, izradi ili distribuciji robe ili pružanja usluga.

2. Podaci iz stavka 1., prema potrebi, obuhvaćaju:

- (a) imena i adrese proizvođača, izrađivača, distributera, dobavljača i drugih prethodnih posjednika robe ili usluga, kao i trgovaca na veliko i malo kojima su bile namijenjene;
- (b) podatke o proizvedenim, izrađenim, dostavljenim, primljenim ili naručenim količinama, kao i o cijeni po kojoj su ta roba ili usluge plaćene.

3. Stavci 1. i 2. primjenjuju se ne dovodeći u pitanje ostale zakonske odredbe koje:

- (a) omogućuju nositelju prava pravo na dobivanje potpunijih informacija;
- (b) uređuju korištenje informacija u građanskim i kaznenim predmetima koje se priopćavaju na temelju ovog članka;
- (c) uređuju odgovornost za zloupotrebu prava na informacije;

ili

(d) pružaju mogućnost odbijanja davanja informacija koje bi osobu iz stavka 1. prisilile da prizna svoje vlastito sudjelovanje ili sudjelovanje svojih bliskih rođaka u povredi prava intelektualnog vlasništva;

ili

(e) uređuju zaštitu povjerljivosti izvora informacija ili obradu osobnih podataka.”

Odredbe o zaštiti osobnih podataka

– Direktiva 95/46/EZ

podataka (SL 1995 L 281, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 7., str. 88.) navodi:

„U smislu ove Direktive:

(a) 'osobni podaci' znači bilo koji podaci koji se odnose na utvrđenu fizičku osobu ili fizičku osobu koju se može utvrditi ('osoba čiji se podaci obrađuju'); osoba koja se može utvrditi je osoba čiji je identitet moguće utvrditi, izravno ili neizravno, a posebno navođenjem identifikacijskog broja ili jednog ili više činitelja značajnih za njegov fizički, fiziološki, mentalni, gospodarski, kulturni ili socijalni identitet;

(b) 'obrada osobnih podataka' ('obrada') znači bilo koji postupak ili skup postupaka koji se provode nad osobnim podacima, bilo automatskim putem ili ne, kao što je prikupljanje, snimanje, organiziranje, pohrana, prilagođavanje ili mijenjanje, vraćanje, obavljanje uvida, uporaba, otkrivanje prijenosom i širenjem, ili stavljanje na raspolaganje drugim načinom, poravnavanje ili kombiniranje, blokiranje, brisanje ili uništavanje;

[...]

17 U skladu s člankom 3. Direktive 95/46:

„1. Ova Direktiva se primjenjuje na osobne podatke koji se u cijelosti ili djelomično obrađuju automatskim putem i na obradu podataka koja nije automatska, a koja čini dio sustava arhiviranja ili će činiti dio sustava arhiviranja [...].”

18 Članak 7. Direktive 95/46 glasi kako slijedi:

„Države članice osiguravaju da se osobni podaci mogu obrađivati jedino ako:

[...]

(f) je obrada potrebna u svrhe zakonitog interesa koji ima nadzornik ili treća stranka ili stranke kojima se podaci otkrivaju, osim kada su ti podaci podređeni interesu za temeljna prava i slobode osobe čiji se podaci obrađuju koja zahtijeva zaštitu na temelju članka 1. stavka 1. ove Direktive.”

19 Članak 8. Direktive 95/46 predviđa:

„1. Države članice zabranjuju obradu osobnih podataka kojima se otkriva rasno ili etničko podrijetlo, politička mišljenja, vjerska ili filozofska uvjerenja, članstvo u sindikatu i obradu podataka u vezi sa zdravljem ili spolnim životom.

2. Stavak 1. ovog članka ne primjenjuje se kada je:

[...]

(c) obrada potrebna radi zaštite vitalnih interesa osobe čiji se podaci obrađuju ili druge osobe kada osoba čiji se podaci obrađuju nije fizički ili pravno sposobna dati svoju suglasnost [...].”

20 U skladu s člankom 13. Direktive 95/46:

„1. Države članice mogu donijeti propise za ograničavanje područja primjene obveza i prava iz članka 6. stavka 1., članka 10., članka 11. stavka 1., članka 12. i članka 21. kad takvo ograničavanje predstavlja potrebne mjere za zaštitu:

(a) nacionalne sigurnosti;

(b) obrane;

(c) javne sigurnosti;

(d) sprečavanja, istrage, otkrivanja i progona kaznenih djela, ili kršenja etike zakonom uređenih djelatnosti;

(e) važnoga gospodarskog ili financijskog interesa države članice ili Europske unije, uključujući novčana, proračunska i porezna pitanja;

(f) nadzora, inspekcije ili regulatorne funkcije povezane, čak i povremeno, s izvršavanjem javnih ovlasti u slučajevima iz točaka (c), (d) i (e);

(g) zaštite osobe čiji se podaci obrađuju ili prava i slobode drugih.

[...]

– Direktiva 2002/58/EZ

21 Članak 1. Direktive 2002/58/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 12. srpnja 2002. o obradi osobnih podataka i zaštiti privatnosti u području elektroničkih komunikacija (Direktiva o privatnosti i elektroničkim komunikacijama) (SL 2002 L 201, str. 37.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 52., str. 111.) navodi:

„1. Ovom se Direktivom usklađuju odredbe država članica koje trebaju osigurati ujednačenu razinu zaštite temeljnih prava i sloboda, a posebno prava na privatnost u vezi s obradom osobnih podataka u području elektroničkih komunikacija i osigurati slobodan prijenos takvih podataka i elektroničke komunikacijske opreme i usluga u Zajednici.

2. Odredbe ove Direktive pojašnjavaju i nadopunjuju Direktivu 95/46/EZ u svrhe spomenute u stavku 1. [...]

3. Ova se Direktiva ne primjenjuje na aktivnosti koje su izvan područja primjene Ugovora o osnivanju Europske zajednice, poput onih obuhvaćenih glavama V. i VI. Ugovora o Europskoj uniji, te, u svakom slučaju, na aktivnosti koje se odnose na javnu sigurnost, obranu, državnu sigurnost (uključujući gospodarsku dobrobit države kada se aktivnosti odnose na pitanja državne sigurnosti) te na aktivnosti države u području kaznenog prava.”.

22 Prema članku 2. Direktive 2002/58:

„Definicije iz Direktive 95/46/EZ i Direktive 2002/21/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o zajedničkom regulatornom okviru za elektroničke komunikacijske mreže i usluge (Okvirna direktiva) primjenjuju se osim ako nije drukčije određeno

Sljedeće definicije se također primjenjuju:

[...]

(b) „podaci o prometu“ znači svi podaci koji se obrađuju u svrhu prijenosa komunikacije na elektroničkoj komunikacijskoj mreži ili za njezino naplaćivanje;

[...]

(d) „komunikacija“ znači svaka informacija koja se razmjenjuje ili prenosi između ograničenog broja stranaka putem javno dostupne elektroničke komunikacijske usluge. Ovo ne uključuje informaciju prenesenu kao dio usluge emitiranja za javnost putem elektroničke komunikacijske mreže, osim u onoj mjeri u kojoj se informacija može odnositi na pretplatnika ili na korisnika koji prima informaciju koji se mogu identificirati;

[...]”.

23 Članak 3. Direktive 2002/58 predviđa:

„1. Ova se Direktiva primjenjuje na obradu osobnih podataka u vezi s pružanjem javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga u javnim komunikacijskim mrežama u Zajednici.

[...]”

24 Članak 5. Direktive 2002/58 predviđa:

„1. Države članice putem svojih zakonodavstava osiguravaju povjerljivost komunikacija i s time povezanih podataka o prometu koji se šalju preko javne komunikacijske mreže i javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga. One posebno zabranjuju svim osobama koje nisu korisnici slušanje, prislušivanje, pohranjivanje ili druge oblike presretanja odnosno nadzora nad komunikacijama i s time povezanim podacima o prometu, bez pristanka korisnika, osim u slučaju kada imaju zakonsko dopuštenje da to učine u skladu s člankom 15. stavkom 1. Ovaj stavak ne sprečava tehničko pohranjivanje koje je nužno za prijenos komunikacije, ne dovodeći u pitanje načelo povjerljivosti.

[...]”.

25 Članak 6. Direktive 2002/58 predviđa:

„1. Podaci o prometu koji se odnose na pretplatnike i korisnike i koje je davatelj javne komunikacijske mreže ili javno dostupne elektroničke komunikacijske usluge obradio i pohranio moraju se obrisati ili učiniti anonimnima kada više nisu potrebni u svrhu prijenosa komunikacije, ne dovodeći u pitanje stavke 2., 3. i 5. ovog članka te članak 15. stavak 1.

2. Podaci o prometu koji su nužni u svrhu naplaćivanja usluge od pretplatnika te u svrhu plaćanja međusobnog povezivanja mogu se obraditi. Takva je obrada dopustiva isključivo do kraja razdoblja tijekom kojega se račun može pravno pobijati ili tijekom kojega se može zahtijevati plaćanje.

3. U svrhu marketinga elektroničkih komunikacijskih usluga ili pružanja usluge s posebnom tarifom, davatelj javno dostupne elektroničke komunikacijske usluge može obraditi podatke iz stavka 1. u onoj mjeri i u trajanju nužnom za takve usluge ili marketing, ako je pretplatnik ili korisnik, na kojega se podaci odnose, dao svoj pristanak na to. Korisnicima ili pretplatnicima treba se pružiti mogućnost da povuku svoj pristanak za obradu podataka o prometu u bilo koje vrijeme.

[...]

5. Obrada podataka o prometu u skladu sa stavcima 1., 2., 3. i 4. mora se ograničiti na osobe koje djeluju pod nadzorom davatelja javnih komunikacijskih mreža i javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga i koje se bave naplaćivanjem usluga ili upravljanjem prometom, upitima potrošača, otkrivanjem prijevara, marketingom elektroničkih komunikacijskih usluga ili pružanjem usluga s posebnom tarifom, te mora biti ograničena na ono što je nužno u svrhe takvih aktivnosti.

6. Stavci 1., 2., 3. i 5. primjenjuju se ne dovodeći u pitanje mogućnost nadležnih tijela da budu obaviješteni o podacima o prometu u skladu sa zakonodavstvom koje se primjenjuje s ciljem rješavanja sporova, posebno sporova u vezi s međusobnim povezivanjem ili naplaćivanjem usluga.”

26 Prema članku 15. Direktive 2002/58:

„1. Države članice mogu donijeti zakonske mjere kojima će ograničiti opseg prava i obveza koji pružaju članak 5., članak 6., članak 8. stavci 1., 2., 3. i 4., te članak 9. ove Direktive kada takvo ograničenje predstavlja nužnu, prikladnu i razmjernu mjeru unutar demokratskog društva s ciljem zaštite nacionalne sigurnosti (odnosno državne sigurnosti), obrane, javne sigurnosti te s ciljem sprečavanja, istrage, otkrivanja i progona kaznenih djela odnosno neovlaštene uporabe elektroničkog komunikacijskog sustava iz članka 13. stavka 1. Direktive 95/46/EZ. S tim u vezi, države članice mogu, između ostalog, donijeti zakonske mjere kojima se omogućuje zadržavanje podataka tijekom ograničenog razdoblja opravdane razlozima određenim u ovom stavku. Sve mjere iz ovog stavka moraju biti u skladu s općim načelima prava Zajednice, uključujući ona iz članka 6. stavaka 1. i 2. Ugovora o Europskoj uniji.

[...]”.

27 Članak 19. Direktive 2002/58 predviđa:

„ Direktiva 97/66/EZ stavlja se izvan snage s učinkom od datuma iz članka 17. stavka 1.

Upućivanja na Direktivu stavljenju izvan snage smatraju se upućivanjima na ovu Direktivu.”.

Nacionalno pravo

28 Prema članku 12. Zakona 34/2002 o uslugama informacijskog društva i elektroničkoj trgovini (Ley 34/2002 de servicios de la sociedad de la información y de comercio electrónico) od 11. srpnja 2002. (BOE br. 166 od 12. srpnja 2002., str. 25388., „LSSI“), pod naslovom „Obveza zadržavanja podataka o prometu u vezi s elektroničkim komunikacijama“:

„1. Operatori elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, davatelji pristupa telekomunikacijskim mrežama i davatelji usluga pohrane podataka moraju podatke o priključcima i prometu nastale na temelju komunikacije uspostavljene tijekom pružanja usluge informacijskog društva zadržati najviše 12 mjeseci i pod uvjetima utvrđenim u ovom članku i u odgovarajućim provedbenim propisima.

2. [...] Operatori elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga i davatelji usluga na koje se ovaj članak odnosi smiju zadržane podatke koristiti samo u svrhe navedene u stavku dolje ili druge svrhe dopuštene Zakonom i moraju donijeti odgovarajuće sigurnosne mjere kako bi se izbjegao gubitak ili mijenjanje podataka te nedozvoljeni pristup podacima.

3. Podaci se zadržavaju za uporabu u okviru kaznenih istraga ili u cilju zaštite javne sigurnosti i nacionalne obrane i moraju biti dostupni sudovima ili javnom tužitelju na njihov zahtjev. Priopćavanje podataka snagama reda provodi se u skladu s odredbama o zaštiti osobnih podataka.

[...]”.

Glavni postupak i prethodno pitanje

29 Promusicae je neprofitna organizacija producenata i izdavača glazbenih i audiovizualnih zapisa. Dopisom od 28. studenoga 2005. zatražila je od Juzgado de lo Mercantil No 5 de Madrid (Trgovački sud br. 5, Madrid) privremene mjere protiv Telefónica, trgovačkog društva čije aktivnosti uključuju davanje usluga pristupa internetu.

30 Promusicae je zahtijevala da se društvu Telefónica naredi otkrivanje identiteta i fizičkih adresa određenih osoba kojima je pružala usluge pristupa internetu, čije su IP adrese te datum i sat povezanosti bili poznati. Prema Promusicaei, te osobe su koristile program razmjene datoteka KaZaA (peer-to-peer ili P2P) te omogućavale pristup tonskim zapisima iz datoteka za zajedničku uporabu na koje članovi Promusicae imaju prava iskorištavanja.

31 Promusicae je pred nacionalnim sudom tvrdila da korisnici programa KaZaA čine nelegalnu konkurenciju te da krše prava intelektualnog vlasništva. Ona je dakle zahtijevala otkrivanje gore navedenih podataka kako bi mogla pokrenuti građanskopravne postupke protiv dotičnih osoba.

32 Odlukom od 21. prosinca 2005. Juzgado de lo Mercantil No 5 de Madrid (Trgovački sud br. 5, Madrid) odredio je prethodne mjere koje je zahtijevala Promusicae.

33 Telefónica je uložila žalbu na tu odluku, tvrdeći da je u skladu s LSSI-jem priopćavanje podataka koje zahtijeva Promusicae dozvoljeno samo u okviru kaznene istrage ili za potrebe zaštite javne sigurnosti i nacionalne obrane, ne u građanskopravnom postupku ili

kao prethodna mjera u vezi s građanskopravnim postupkom. Promusicae je sa svoje strane tvrdila da članak 12. LSSI-ja treba tumačiti u skladu s različitim odredbama direktiva 2000/31, 2001/29 i 2004/48 i člankom 17. stavkom 2. te člankom 47. Povelje, na temelju kojih državama članicama nije omogućeno da samo zbog razloga određenih u tom zakonu ograniče obvezu priopćavanja dotičnih podataka.

- 34 U tim je uvjetima Juzgado de lo Mercantil No 5 de Madrid (Trgovački sud br. 5, Madrid) odlučio prekinuti postupak i postaviti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Dozvoljava li pravo Zajednice, posebno članak 15. stavak 2. i članak 18. Direktive [2000/31], članak 8. stavci 1. i 2. Direktive [2001/29], članak 8. Direktive [2004/48] i članak 17. stavak 2. i članak 47. Povelje [...] državama članicama da obvezu operatera elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, davatelja pristupa telekomunikacijskim mrežama i davatelja usluga pohrane podataka da zadrže i učine dostupnima podatke o priključcima i prometu nastale na temelju komunikacije uspostavljene tijekom pružanja usluge informacijskog društva ograniče na kontekst kaznene istrage ili zaštite javne sigurnosti i nacionalne obrane, te pritom isključe građanskopravne postupke?”

Dopuštenost prethodnog pitanja

- 35 U svojim pisanim očitovanjima talijanska vlada tvrdi da navodi iz točke 11. odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku ukazuju na to da bi upućeno pitanje bilo opravdano samo u slučaju da se dotično zakonodavstvo u glavnom postupku tumači tako da ograničava obvezu otkrivanja osobnih podataka na područje kaznenih istraga ili zaštite javne sigurnosti i nacionalne obrane. S obzirom na to da nacionalni sud ne isključuje mogućnost da se to zakonodavstvo tumači tako da ne sadrži takvo ograničenje, prema mišljenju talijanske vlade pitanje je, dakle, hipotetsko te je stoga nedopušteno.
- 36 U tom pogledu valja podsjetiti da je, u okviru suradnje između Suda Europske unije i nacionalnih sudova predviđene člankom 234. UEZ-a, isključivo na nacionalnom sudu pred kojim se vodi postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da uvažavajući posebnosti predmeta ocijeni nužnost prethodne odluke za donošenje svoje presude i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu (presuda od 14. prosinca 2006., Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Zb., str. I-11987, t. 16. i navedena sudska praksa).
- 37 Kada se pitanja koja su dostavili nacionalni sudovi tiču tumačenja odredbe prava Zajednice, Sud je načelno obavezan odlučiti, osim ako je očito da ga se zahtjevom za prethodnu odluku želi navesti da odluči o fiktivnom sporu ili da oblikuje savjetodavna mišljenja o općenitim ili hipotetskim pitanjima, ako zahtijevano tumačenje prava Unije nema nikakve veze sa stvarnošću ili predmetom spora ili ako Sud ne raspolaže potrebnim činjeničnim i pravnim elementima kako bi na koristan način odgovorio na postavljena mu pitanja (vidjeti Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, t. 17.).
- 38 Osim toga, u pogledu podjele odgovornosti u okviru mehanizama suradnje uspostavljenih člankom 234. UEZ-a, tumačenje odredbi nacionalnog prava uistinu je stvar nacionalnih sudova, ne Suda Europske unije i Sud nema nadležnosti u postupcima uvedenim na temelju tog članka odlučiti o usklađenosti normi unutarnjeg prava s pravom Zajednice. Suprotno tome, Sud je nadležan pružiti nacionalnom sudu sve odgovarajuće elemente tumačenja prava Unije koji mu omogućuju ocjenu usklađenosti normi unutarnjeg prava s

propisima Zajednice. (vidjeti u tom smislu presude od 19. rujna 2006., Wilson, C-506/04, Zb., str. I-8613, točke 34. i 35. i od 6. ožujka 2007., Placanica i drugi, C-338/04, C-359/04 i C-360/04, Zb., str. I-1891, t. 36.).

39 Međutim, u slučaju ovog zahtjeva za prethodnu odluku, iz obrazloženja navedene odluke očito proizlazi da nacionalni sud smatra da tumačenje članka 12. LSSI-ja ovisi o sukladnosti te odredbe s relevantnim odredbama prava Zajednice i stoga o tumačenju tih odredbi za koje traži da ga dostavi Sud Europske unije. S obzirom da je ishod glavnog postupka na taj način povezan s tim tumačenjem, očito je da upućeno pitanje nije hipotetsko, tako da razlog nedopuštenosti koji iznosi talijanska vlada nije moguće prihvatiti.

40 Stoga je zahtjev za donošenje prethodne odluke dopušten.

Prethodno pitanje

41 Svojim pitanjem nacionalni sud u biti pita mora li se pravo Zajednice, a posebno direktive 2000/31, 2001/29 i 2004/48, u vezi s člancima 17. i 47. Povelje, tumačiti tako da se od država članica zahtijeva da, s ciljem osiguranja djelotvorne zaštite autorskih prava, propišu obvezu priopćavanja osobnih podataka u okviru građanskopravnog postupka.

Uvodna očitovanja

42 Iako je nacionalni sud formalno ograničio svoje pitanje na tumačenje direktiva 2000/31, 2001/29 i 2004/48 i Povelje, ta okolnost ne sprečava Sud da dostavi nacionalnom sudu sve elemente tumačenja prava Zajednice koji mogu biti korisni za presudu u predmetu koji se pred njim vodi, neovisno o tome odnosi li se na to sadržaj pitanja nacionalnog suda ili ne. (vidjeti presudu od 26. travnja 2007., Alevizos, C-392/05, Zb., str. I-3505, t. 64. i navedena sudska praksa).

43 Na početku valja podsjetiti da je namjena odredbi prava Zajednice kako su navedene u postavljenom pitanju da države članice moraju osigurati, posebno u informacijskom društvu, učinkovitu zaštitu industrijskog vlasništva, a posebno autorskih prava, što zahtijeva Promusicae u glavnom postupku. Međutim, nacionalni sud polazi od pretpostavke da postoji mogućnost da upravo odredbe članka 12. LSSI-ja obavezama koje proizlaze iz prava Zajednice koje su potrebne za tu zaštitu oduzmu učinak u nacionalnom pravu.

44 Iako su 2002. godine odredbe Direktive 2000/31 prenesene tim zakonom u domaće pravo, nije sporno da je namjena članka 12. tog zakona provedba pravila za zaštitu privatnog života, što pravo Zajednice također zahtijeva u okviru direktiva 95/46 i 2002/58, od kojih se potonja odnosi na obradu osobnih podataka i zaštitu privatnosti u sektoru elektroničkih komunikacija, a taj je sektor predmet u glavnom postupku.

45 Nije sporno da priopćavanje imena i adresa određenih korisnika KaZaA koje zahtijeva društvo Promusicae uključuje uporabu osobnih podataka, odnosno informacija o fizičkim osobama koju su utvrđene ili koje je moguće utvrditi u skladu s definicijom iz članka 2. točke (a) Direktive 95/46 (vidjeti u tom smislu presudu od 6. studenoga 2003., Lindqvist, C-101/01, Zb., str. I-12971, t. 24.). To priopćavanje informacija, koje su po mišljenju Promusicae pohranjene kod Telefónice, a ova posljednja to ne osporava, jest obrada

osobnih podataka u smislu prvog stavka članka 2. Direktive 2002/58, u vezi s člankom 2. točkom (b) Direktive 95/46. Stoga valja priznati da takvo priopćavanje pripada u područje primjene Direktive 2002/58, iako sukladnost samog pohranjivanja podataka sa zahtjevima te direktive nije predmet u glavnom postupku.

- 46 U tim okolnostima valja najprije provjeriti isključuje li Direktiva 2002/58 mogućnost da države članice propišu, s ciljem osiguranja djelotvorne zaštite autorskih prava, obvezu priopćavanja osobnih podataka koja nositelju autorskog prava pokretanje građanskopravnog postupka na temelju postojanja takvog prava. Ukoliko to nije slučaj, trebalo bi provjeriti proizlazi li iz triju direktiva koje izričito navodi nacionalni sud da su države članice dužne odrediti takvu obvezu. Konačno, ako ni to nije slučaj, za odgovarajući odgovor nacionalnom sudu valja provjeriti, počevši od upućivanja nacionalnog suda na Povelju, bi li u situaciji kao što je ona u glavnom postupku druga pravila prava Zajednice zahtijevala drukčije razumijevanje ovih triju direktiva.

Direktiva 2002/58

- 47 Članak 5. stavak 1. Direktive 2002/58 predviđa da države članice moraju osigurati povjerljivost komunikacija preko javne komunikacijske mreže i javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga, i s time povezanih podataka o prometu, a osobito moraju načelno zabraniti osobama koje nisu korisnici pohranjivanje tih podataka bez pristanka dotičnog korisnika. Jedini izuzetak odnosi se na osobe koje imaju zakonsko dopuštenje u skladu s člankom 15. stavkom 1. te direktive i tehničko pohranjivanje potrebno za prijenos komunikacije. Osim toga, u pogledu podataka o prometu, članak 6. stavak 1. Direktive 2002/58 predviđa da se pohranjeni podaci o prometu moraju izbrisati ili anonimizirati kada više nisu potrebni u svrhu prijenosa komunikacije, ne dovodeći u pitanje stavke 2., 3. i 5. tog članka i članak 15. stavak 1. Direktive.
- 48 U pogledu, prvo, stavaka 2., 3. i 5. članka 6. u vezi s obradom podataka o prometu u skladu sa zahtjevima koji se odnose na usluge naplate i marketinga te usluge s posebnom tarifom, te odredbe ne uključuju priopćavanje tih podataka osobama koje nisu one koje djeluju pod nadzorom davatelja javnih komunikacijskih mreža i javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga. Što se tiče odredaba članka 6. stavka 6. Direktive 2002/58, one se ne odnose na sporove, osim na one između dobavljača i korisnika u vezi s razlozima za pohranjivanje podataka povezanih s aktivnostima navedenim u drugim odredbama tog članka. S obzirom na to da je očito da se članak 6. stavak 6. ne odnosi na situaciju u kojoj se nalazi *Promusicae* u glavnom postupku, on se ne može uzeti u obzir u procjeni te situacije.
- 49 Drugo, u pogledu članka 15. stavka 1. Direktive 2002/58, valja podsjetiti da države članice mogu donijeti zakonske mjere kojima će ograničiti opseg osobito obveze osiguravanja povjerljivosti podataka o prometu kada takvo ograničenje predstavlja nužnu, prikladnu i proporcionalnu mjeru unutar demokratskog društva s ciljem zaštite nacionalne sigurnosti (odnosno državne sigurnosti), obrane, javne sigurnosti te s ciljem sprečavanja, istrage, otkrivanja i progona kaznenih djela odnosno neovlaštene uporabe elektroničkog komunikacijskog sustava iz članka 13. stavka 1. Direktive 95/46/EZ.
- 50 Članak 15. stavak 1. Direktive 2002/58 državama članicama tako daje mogućnost predviđanja iznimki od načelne obveze, koja im je nametnuta člankom 5. te direktive, da osiguraju povjerljivost osobnih podataka.

- 51 Međutim, nijedna od tih iznimki ne odnosi se na situacije koje bi zahtijevale pokretanje građanskopravnih postupaka. One se odnose, prvo, na nacionalnu sigurnost, obranu i javnu sigurnost, kao aktivnosti države ili državnih tijela koje se ne javljaju u području aktivnosti pojedinaca (vidjeti u tom smislu presudu Lindqvist, t. 43.) i, drugo, na progon kaznenih djela.
- 52 Što se tiče iznimke u vezi s neovlaštenom uporabom elektroničkog komunikacijskog sustava, ona se odnosi na uporabu koja dovodi u pitanje stvarni integritet ili sigurnost sustava, kao što su slučajevi presretanja ili nadziranja komunikacije bez pristanka dotičnih korisnika iz članka 5. stavka 1. Direktive 2002/58. Takva se uporaba, koja na temelju tog članka zahtijeva intervenciju države članice, također ne odnosi na situacije u kojima postoji mogućnost pokretanja građanskopravnog postupka.
- 53 Jasno je, međutim, da članak 15. stavak 1. Direktive 2002/58 zaključuje popis gore navedenih iznimaka s izričitim upućivanjem na članak 13. stavak 1. Direktive 95/46. Ta odredba također ovlašćuje države članice da donesu mjere kojima se ograničava obveza povjerljivosti osobnih podataka kada je to ograničenje potrebno osobito za zaštitu prava i sloboda drugih. S obzirom na to da ne navode dotična prava i slobode, te odredbe članka 15. stavka 1. Direktive 2002/58 moraju se tumačiti tako da izražavaju namjeru zakonodavca Zajednice da se iz njihovog područja primjene ne isključi zaštita prava na vlasništvo ni situacije u kojima autori nastoje tu zaštitu ishoditi u okviru građanskopravnog postupka.
- 54 Stoga treba ustvrditi da Direktiva 2002/58 ne isključuje mogućnost za države članice da propišu obvezu otkrivanja osobnih podataka u okviru građanskopravnog postupka.
- 55 Međutim, tekst članka 15. stavka 1. te direktive se ne može tumačiti tako da u situacijama koje navodi prisiljava države članice da odrede takvu obvezu.
- 56 Stoga valja provjeriti zahtijevaju li tri direktive koje navodi nacionalni sud od tih država propisivanje te obveze kako bi se osigurala učinkovita zaštita autorskih prava.

Tri direktive koje spominje nacionalni sud

- 57 Najprije treba primijetiti, kako je navedeno u točki 43. ove presude, da je svrha direktiva koje spominje nacionalni sud da države članice trebaju osigurati, posebno u informacijskom društvu, učinkovitu zaštitu industrijskog vlasništva, a posebno autorskih prava. Međutim, iz članka 15. stavka 1. točke (b) Direktive 2000/31, članka 9. Direktive 2001/29 i članka 8. stavka 3. točke (e) Direktive 2004/48 proizlazi da takva zaštita ne može utjecati na zahtjeve u vezi sa zaštitom osobnih podataka.
- 58 Članak 8. stavak 1. Direktive 2004/48 uistinu zahtijeva od država članica da osiguraju, u okviru postupaka u vezi s povredom prava intelektualnog vlasništva i kao odgovor na opravdan i proporcionalan zahtjev tužitelja, da nadležna sudska tijela mogu narediti dostavljanje informacija o podrijetlu i distribucijskim mrežama robe ili usluga koje povređuju prava intelektualnog vlasništva. Međutim, iz ovih odredbi, koje je potrebno uzeti u obzir u vezi s onima iz stavka 3. točke (e) tog članka, ne proizlazi da zahtijevaju od država članica da, s ciljem osiguranja djelotvorne zaštite autorskih prava, propišu propisivanje obveze priopćavanja osobnih podataka u okviru građanskopravnog postupka.

- 59 Ni tekst članka 15. stavka 2. i članka 18. Direktive 2000/31 ni članka 8. stavaka 1. i 2. Direktive 2001/29 ne zahtijevaju od država članica propisivanje takve obveze.
- 60 Što se tiče članaka 41., 42. i 47. Sporazuma TRIPS na koje se oslanja Promusicae, i s obzirom na koje se koliko god je to moguće mora tumačiti pravo Zajednice koje – kao u slučaju odredbi na koje se oslanja ovaj zahtjev za prethodnu odluku – uređuje područje na koje se navedeni sporazum primjenjuje (vidjeti u tom smislu presude od 14. prosinca 2000., Dior i dr., C-300/98 i C-392/98, Zb., str. I-11307, t. 47., i od 11. rujna 2007., Merck Genéricos – Produtos Farmacêuticos, C-431/05, Zb., str. I-7001., t. 35.), iako se u njima zahtijeva učinkovita zaštita prava intelektualnog vlasništva i uvođenje pravnih sredstava za njihovu provedbu, oni ipak ne sadržavaju odredbe na temelju kojih bi gore navedene direktive trebalo tumačiti tako da obavezuju države članice da propišu obvezu priopćavanja osobnih podataka u okviru građanskopravnog postupka.

Temeljna prava

- 61 Nacionalni sud upućuje u svom zahtjevu za prethodnu odluku na članke 17. i 47. Povelje, od kojih se prvi odnosi na zaštitu prava na vlasništvo, osobito intelektualno vlasništvo, a drugi na pravo na djelotvoran pravni lijek. Valja smatrati da to što taj sud pokušava saznati predstavlja li tumačenje tih direktiva u skladu s kojim države članice nisu dužne, da bi osigurale djelotvornu zaštitu autorskih prava, propisati obvezu priopćavanja osobnih podataka u okviru građanskopravnog postupka, ne vodi povredi temeljnog prava na vlasništvo i temeljnog prava na djelotvornu sudsku zaštitu.
- 62 Valja podsjetiti da temeljno pravo na vlasništvo, koje uključuje prava intelektualnog vlasništva kao što su autorska prava (vidjeti u tom smislu presudu od 12. rujna 2006., Laserdisken, C-479/04, Zb., str. I-8089, t. 65.), i temeljno pravo na djelotvornu sudsku zaštitu predstavljaju opća načela prava Zajednice (vidjeti u tom smislu posebno presude od 12. srpnja 2005., Alliance for Natural Health i drugi, C-154/04 i C-155/04, Zb., str. I-6451, t. 126. i navedenu sudsku praksu, i od 13. ožujka 2007., Unibet, C-432/05, Zb., str. I-2271, t. 37. i navedenu sudsku praksu).
- 63 Međutim, situacija u pogledu koje nacionalni sud postavlja pitanje uključuje, osim ta dva prava, još jedno temeljno pravo, pravo koje jamči zaštitu osobnih podataka i stoga privatnog života.
- 64 U skladu s uvodnom izjavom 2. u preambuli Direktive 2002/58, ta direktiva poštuje temeljna prava i pridržava se načela koja su priznata posebno Poveljom. Posebno, direktivom se nastoji osigurati puno poštovanje prava iz članaka 7. i 8. Povelje. Članak 7. u biti ponavlja članak 8. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. i jamči pravo poštovanja privatnog života, a članak 8. Povelje izrijeком navodi pravo zaštite osobnih podataka.
- 65 Postojeći zahtjev za prethodnu odluku postavlja pitanje potrebe usklađivanja zahtjeva povezanih sa zaštitom različitih temeljnih prava, odnosno, prvo, prava na poštovanje privatnog života i, drugo, prava na zaštitu vlasništva i djelotvoran pravni lijek.
- 66 Mehanizmi koji dozvoljavaju pravednu ravnotežu između ovih različitih prava i interesa, sadržani su, prvo, u samoj Direktivi 2002/58 jer ona predviđa pravila koja određuju u kojim okolnostima i u kojoj mjeri je obrada osobnih podataka zakonita, a mjere zaštite

potrebne, kao i u tri direktive koje spominje nacionalni sud u kojima je navedeno u kojem slučaju mjere donesene za zaštitu prava koja one uređuju utječu na zaštitu osobnih podataka. Drugo, ti mehanizmi proizlaze iz nacionalnih odredbi koje su države članice donijele za prenošenje tih direktiva i njihovu primjenu od strane nacionalnih tijela (vidjeti u tom smislu, što se tiče Direktive 95/46, prethodnu navedenu presudu Lindqvist, t. 82.).

- 67 Po pitanju tih direktiva, njihove odredbe su relativno općenite, jer se moraju primjenjivati na veliki broj različitih situacija koje mogu nastati u bilo kojoj od država članica. One stoga logički uključuju pravila koja ostavljaju državama članicama potrebnu diskreciju za mjere prijenosa koje se mogu prilagoditi različitim mogućim situacijama (vidjeti u tom smislu presudu Lindqvist, t. 84.).
- 68 S obzirom na to, države članice se pri prenošenju gore navedenih direktiva moraju osloniti na takvo tumačenje istih koje dozvoljava pravednu ravnotežu između temeljnih prava zaštićenih pravnim poretom Zajednice. Osim toga, pri provedbi mjera prenošenja tih direktiva, tijela i sudovi država članica moraju ne samo tumačiti svoje nacionalno pravo na način dosljedan tim direktivama, već također moraju osigurati da se ne oslanjaju na njihovo tumačenje koje bi bilo u suprotnosti s temeljnim pravima ili s drugim općim načelima prava Zajednice, kao što je načelo proporcionalnosti (vidjeti u tom smislu prethodno navedenu presudu Lindqvist, t. 87., i presudu od 26. lipnja 2007., *Ordre des barreaux francophones et germanophone i dr.*, C-305/05, Zb., str. I-5305., t. 28.).
- 69 Osim toga, valja podsjetiti da je zakonodavac Zajednice u odredbama članka 15. stavka 1. Direktive 2002/58 izrijekom zahtijevao da mjere iz tog stavka države članice donesu u skladu s općim načelima prava Zajednice, uključujući one navedene u članku 6. stavcima 1. i 2. UEU-a.
- 70 U okviru gore navedenog na postavljeno pitanje nacionalnog suda valja odgovoriti da direktive 2000/31, 2001/29, 2004/48 i 2002/58 ne zahtijevaju od država članica da u situaciji kakva je ona u glavnom postupku propišu, s ciljem osiguranja djelotvorne zaštite autorskih prava, obvezu priopćavanja osobnih podataka u okviru građanskog postupka. Međutim, pravo Zajednice zahtijeva da pri prenošenju tih direktiva države članice vode računa da se oslone na takvo tumačenje istih koje dozvoljava osiguranje pravedne ravnoteže između temeljnih prava zaštićenih pravnim poretom Zajednice. Osim toga, pri provedbi mjera prenošenja tih direktiva, tijela i sudovi država članica moraju ne samo tumačiti svoje nacionalno pravo na način dosljedan tim direktivama, već također moraju osigurati da se ne oslanjaju na njihovo tumačenje koje bi bilo u suprotnosti s temeljnim pravima ili s drugim općim načelima prava Zajednice, kao što je načelo proporcionalnosti.

Troškovi

- 71 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom sudu je da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (veliko vijeće) odlučuje:

Direktiva 2000/31/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2000. o određenim pravnim aspektima usluga informacijskog društva, posebno elektroničke trgovine,

na unutarnjem tržištu (Direktiva o elektroničkoj trgovini), Direktiva 2001/29/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. svibnja 2001. o usklađivanju određenih aspekata autorskog i srodnih prava u informacijskom društvu, Direktiva 2004/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o provedbi prava intelektualnog vlasništva i Direktiva 2002/58/EZ Europskog parlamenta i Vijeća o obradi osobnih podataka i zaštiti privatnosti u području elektroničkih komunikacija (Direktiva o privatnosti i elektroničkim komunikacijama) ne zahtijevaju od država članica da u situaciji kakva je ona u glavnom postupku propišu, s ciljem osiguranja djelotvorne zaštite autorskih prava, obvezu priopćavanja osobnih podataka u okviru građanskog postupka. Međutim, pravo Zajednice zahtijeva da pri prenošenju tih direktiva države članice vode računa da se oslone na takvo njihovo tumačenje koje dozvoljava osiguranje pravedne ravnoteže između temeljnih prava zaštićenih pravnim poretom Zajednice. Osim toga, pri provedbi mjera prenošenja tih direktiva, tijela i sudovi država članica moraju ne samo tumačiti svoje nacionalno pravo na način dosljedan tim direktivama, već također moraju osigurati da se ne oslanjaju na njihovo tumačenje koje bi bilo u suprotnosti s temeljnim pravima ili s drugim općim načelima prava Zajednice, kao što je načelo proporcionalnosti.

[Potpisi]

* Jezik postupka: španjolski